

[Henry Christensen.]

tage, hvad jeg har sagt til hr. Per Hækkerup og socialdemokratiet ved tidligere lejligheder, at et så stort oppositionsparti bør ikke indskrænke sig til alene at fremkomme med negativ kritik. Hvad er socialdemokratiets politik i dag? Hvilke råd, hvilken positiv politik har socialdemokratiet at lægge frem over for Danmarks alvorlige økonomiske problemer? Hvor længe tror socialdemokratiet at man bare kan klare sig med den nye form for taktik, at det kun er kritikken, der skal have plads i de socialdemokratiske taler her?

Til sidst vil jeg gerne sige: det er, som det er blevet anført, i mange henseender en hestekur, der har måttet indledes. Det har været nødvendigt på den økonomiske baggrund, der er. I modsætning til, hvad oppositionen formener, har jeg det indtryk, at der ude omkring i befolkningen er en klar forståelse af nødvendigheden af den politik, som nu er lagt frem, men det, som efter min opfattelse derefter er det afgørende, er, at det ikke bliver en politik blot for en enkelt periode, men at den stabilisering, man her forsøger at genskabe, bliver fastholdt i den kommende tid. Det vil sige, at der vil være to centrale opgaver, som regeringen — også når vi er kommet over den nærmest efterfølgende periode — må føle et vedholdende ansvar over for, nemlig for det første at tilrettelægge grundlaget for en fremtidig indkomstpolitik, der kan vinde fornøden tillid og forståelse også hos de ansvarlige organisationer, og for det andet at tilrettelægge gennem sit langsigtede arbejde en finanspolitik — og her tænker jeg på en udgiftspolitik — for udviklingen af de offentlige finanser, der bedre harmonerer med udviklingen i produktionsforholdene i Danmark, end tilfældet har været gennem de senere år.

I øjeblikket er vi stillet over for nødløsninger og over for inden for en kort periode at måtte begrænse den for store vækst; men det er klart, at det er langt sundere, langt bedre, om man med styrke fra starten kan komme til at tilrettelægge en udgiftspolitik afbalanceret med dette lands muligheder. Vi ønsker jo alle løst så mange af de betydelige opgaver, der foreligger for dette samfund, som muligt. En sund økonomi skal hjælpe med dertil. En ansvarligt tilrettelagt udgiftspolitik danner en af forudsætningerne

for, at vi kan løse de fleste opgaver bedst muligt og mest ansvarligt og også så rationelt og økonomisk som muligt.

Grethe Philip: For få år siden blev der foretaget en undersøgelse af, hvor stor den årlige stigning i industrieksporten skulle være for at opretholde væksten i vor velstand fra de gode år fra 1958. Man kom til det resultat, at målet måtte være en stigning fra år til år på 12-15 pct. Vi har i en årrække været oppe på disse høje stigningsprocenter. Spørgsmålet er, hvorledes vi kan forsette.

Vi har adskillige gange i den sidste tid drøftet den almindelige økonomiske situation, så det turde være overflødigt for mig nu her igen at fremmane hele billedet. Jeg vil nøjes med at sige, at meget tyder på, at vi kan forvente en vækst i den økonomiske aktivitet i Vesteuropa, der også vil forplante sig til Danmark i form af en øget efterspørgsel. Det skulle ikke være for optimistisk at regne med en stigning i efterspørgslen efter industrivarer på ca. en halv snes procent, forudsat at efterspørgslen ikke rammes af for store omkostningsstigninger på danske varer. Hertil kommer så yderligere de fordele, vi burde have i den første tid på grund af devalueringen, en devaluering, som i modsætning til tidligere danske devalueringer er kendetegnet af, at meget få lande har devalueret samtidigt, således at industrien afsætter ca. 90 pct. af sin eksport til ikke-devaluerende lande. Selv om vi tager hensyn til stigningen i priser som følge af devalueringen på importerede råvarer til industrien, skulle vor konkurrenceevne i første omgang være væsentligt forbedret. Alt afhænger dog, som allerede nævnt flere gange her i tinget, af, hvordan kapløbet kommer til at foregå mellem stigende priser, fremkaldt bl. a. af de importerede varer, og stigningerne i lønninger og omkostninger.

Når det netop nu er så vigtigt at holde igen på omkostningsstigningerne, må det ses på baggrund af sidste års underskud på vare- og tjenestebalancen på ca. 2 milliarder kr. I betragtning af, at det udenlandske lånemarked er strammet til, må vi påregne forringede muligheder for at optage udenlandske lån. Det vil igen sige, at bliver underskuddet i 1968 af samme størrelse eller